

Bilag A.

Ministeriet for offentlige Arbejder.

København, den 4. April 1907.

I Anledning af det ærede Udvalgs underhaanden fremsatte Anmodning om at erholde tilstillet en Oversigt over de i Tyskland gældende Regler om Værdistigningsafgift skal man herved tjenstlig meddele følgende:

I de senere Aar er Spørgsmaalet om en særlig Beskatning af den Værdiforøgelse, som ved offentlige Foranstaltninger tilføres de i privat Eje værende faste Ejendomme, optaget til Behandling af de statslige og kommunale Myndigheder i alle de større tyske Forbundsstater. Grunden hertil maa naturligvis for en væsentlig Del søges i den voksende Finansnød i Kommunerne, der har nødvendiggjort en energisk Eftersporen af ny Skatteobjekter; men ved Siden heraf gøre ogsaa Hensyn af mere social Natur sig gældende, saaledes navnlig Ønsket om ved Hjælp af en Skatteordning af den ovenfor nævnte Art at hemme og modvirke den forretningsmæssigt drevne Grundspekulation, som i flere af Tysklands Storbyer synes at have antaget en foruroligende Karakter, og derigennem at bidrage til en Forbedring af Boligforholdene, navnlig for de ubemidlede Klasser.

Medens man i de sydtyske Forbundsstater i den omhandlede Henseende endnu kun befinder sig paa Overvejelsesernes Standpunkt, er Spørgsmaalet naaet til praktisk Løsning i Preussen og — i den seneste Tid — i Kongeriget Sachsen.

For *Preussens* Vedkommende er Forholdet det, at den gældende Kommunal-skattelov af 14. Juli 1893 giver Kommunerne ret fri Hænder med Hensyn til Ordningen af Skatterne paa fast Ejendom. Ved den Miquelske Skattereform, som traadte i Kraft den 1. April 1895, blev blandt andet Grund- og Bygnings-skatten overført til Kommunerne (*Steueraufhebungs-Gesetz* 14. Juli 1893). Af praktiske Grunde bestemtes det imidlertid, at Optræningen af disse Skatter fremdeles skulde kunne ske paa det tidligere Grundlag (Ejendommenes Brugsværdi), men samtidig blev der aabnet Kommunerne Adgang til at erstatte de gamle Statsgrundskatter med ny, særlige Skatter, der blandt andet kunde lignedes paa Grundlag af Ejendommenes Værdi i Handel og Vandel („der gemeine Wert“). En ministeriel Forordning af 20. Oktober 1899 henledede Kommunernes Opmærksomhed paa, at det ved en saadan Ordning vilde være muligt at beskatte den stigende Grundrente af de ubebyggede Arealer, eller med andre Ord den Værditilvækst, som opstaar uden Anvendelse fra Ejerens Side af Kapital eller Arbejde. Beskatning efter Omsætningsværdien var i Begyndelsen af 1906 indført i 231 preussiske By- og Landkommuner, deraf 31 med over 50,000 Indbyggere. Af et med det preussiske Indenrigsministeriums Cirkulære af 2. Oktober 1899 fulgt Udkast til en Grundskatordning fremgaar, at Skatten fastsættes paa Grundlag af en *aarlig* Vurdering og efter en for hvert Regnskabsaar fastsat Skatteprocent (Vurderingen kan dog udstrækkes til at gælde for en kort, fleraarig Periode, men dette er ikke det normale).

Kommunal-skattelovens § 27 bestemmer derhos, at det ved en Skattevedtægt kan fastsættes, at faste Ejendomme, som paa Grund af Fastsættelsen af Gadelinier have faaet en forhøjet Værdi, kunne ansættes til forholdsmæssig højere Skat end de andre Grundstykker. Denne saakaldte „Bauplatzsteuer“ har dog